

Od tistih dob, ko jo je bil njen mož zasnubil, se je začelo potem tudi sovraštvo materino do nje. Ali zakaj jo je mati mrzela, še danes ni prav vedela. Če ji je zamerila njen prestop, zakaj ga ni zamerila tudi njeni sestri? Ali ni nje sestra še veliko huje grešila? Ali ni ona proti sestri pomilovanja vredna? A mati je črtila samo njo, za sestro pa se je potegovala še včeraj! . . .

Ni umela tega in neprijetno ji je bilo ob tej nejasnosti . . . Težko je ležala na njenih prsih ta temna negotovost . . .

Poštni voz je zabrnul in šipe v njem so zašklepetale. Prišel je bil na grapast, kamenit tlak in, zavivši nekoliko na desno, se je ustavil pred hišo s poštnim nabiralnikom. Od voznje trd in že itak ne posebno gibčen se je skobacal poštni hlapec s težavo z voza. Izustil je par robotih kletvic na rovaš grdega vremena in dvignil pokrov na svojem sedežu, v katerem so bile shranjene vreče s poštnimi pošiljatkami. Na pragu se je prikazalo osemnajstletno, zdravo in krepko dekle — poštna odpraviteljica. Prejela je eno vrečo, a oddala zato dve. Poštni hlapec se je hotel nekaj pošaliti z njo, a ona menda ni bila razpoložena, kajti hitro je izginila v veži.

Voz je zopet zaškripal in hlapec je hotel že pognati, ko pripohipa čedno oblečen človek in vpraša, če je še prostora zanj. Hlapec odpre voz, pokaže noter in reče s čudnim nasmehom:

„Vama vsaj dolgčas ne bo, ko bosta dva!“

Tuji človek se je z vsiljivo radovednostjo ozrl v njo in se ji usedel baš nasproti. Ona se ni menila zanj. Ko pa se je voz zazibal, so se dotaknila njuna kolena. Tujec je vpri tedaj nesramen pogled vanjo in se frivolno nasmehnil, njo pa je izpreletelo neprijetno čuvstvo. Pomaknila se je proč od njega k drugemu oknu.

Voz je drdral dalje. Tujec se je oziral iznenaden proti njej, ona pa je kmalu pozabila nanj in, zatopivši se zopet v svoje misli, ni niti vedela več, da se vozi še kdo drugi ž njo . . .

(Dalje prihodnjič.)

Aforizmi.

Ne boj se sovražnikov, a prijatelja se varuj, ki vedno pritrjuje.

*

Kultura je vrednost naroda. Harmonska popolnost in svobodna vzvišenost te kulture pa je posamezniku, vkolikor ga more prisiliti, da s češčenjem stremi do nje, edino merilo njegove narodne dolžnosti.

Vladimir Levstik.